Het is tijd om haar op te halen.
Ga je mee?

24 november 1963

Lief dagboek,

Leeg als een omhulsel.
Verdoofd en verlamd.
Verlamd door angst en onzekerheid.
Help me, alsjeblieft.
Ik weet niet wat ik moet doen.

Ik stond op het perron, op de plek waar we afgesproken hadden.
Met mijn koffer naast me.

O, help me, alsjeblieft,
mijn hart huilt.

Liefs,
C.

MEI 2009

Hier zit ik dan. Gelukkig en vervuld. Dat durf ik inmiddels te zeggen. Maar dat is niet altijd zo geweest, zeker niet zelfs. Nippend van mijn port kijk ik uit over een prachtig landgoed. Ik merk dat mijn ogen af en toe dichtvallen. Uit mijn handtas van zacht cognac suède pak ik een foto. Ik kijk naar het meisje op de foto dat daar staat met haar ouders en zusje. Ik ken haar, als geen ander. Een grote glimlach naar de fotograaf maar daarachter is ze o zo breekbaar, eenzaam en vol verdriet. Mijn evenbeeld, bekend als mijn eigen hartslag. Geliefd, zoveel dat het pijn doet.

Als ik naar de foto kijk, voel ik weer dat knagende gevoel van onrust.

Misschien herken je dat wel: het gevoel dat er iets in je zit, iets dat schreeuwt, iets dat jaren in de schaduw heeft gestaan. Alleen. Bang. Wachtend. Wachtend tot het moment eindelijk komt waarop je de richting van het licht verandert en op jezelf laat schijnen. Volledig. Want dat is wat het meisje in jou wil. Ze wil gezien worden. Ze wil vastgehouden worden en geliefd zijn. Helemaal precies zoals ze is.

Wanneer je je blik verandert en weet wat je te doen staat, is alles opeens helder.

Graag neem ik je mee in een verhaal waarvan het tijd is dat het verteld wordt. We gaan een stukje terug in de tijd, naar 1963 welteverstaan.